

Phần 4

Chương 10

Nhận Hồi chưa kịp nói gì thêm, Xà Yêu đã như giận điên lên, không nghe lọt nổi bất cứ lời nào của Nhận Hồi nữa, y không quan tâm co đuôi rấn lại quát cả Nhận Hồi lẫn Tê Vân chân nhân lên trên không.

Cái đuôi bị Nhận Hồi bốp làm đôi bây giờ lại như vũ khí mới của Xà Yêu, một bên đuôi của y cuốn lấy Nhận Hồi, bên còn lại thì cuốn Tê Vân chân nhân.

Cái đuôi cuốn Nhận Hồi vung lên không trung, ném thẳng nàng ra ngoài.

Nhận Hồi cả kinh, nhưng nàng chẳng có lấy nửa phân nội tức, không thể bảo vệ nổi bản thân, nàng giống như con rối trong tay một đứa bé, ngã rầm xuống đất. Sau đó nàng lập tức thấy chóng mặt, nửa ngày cũng chưa phục hồi nổi.

Nhận Hồi ôm đầu ngẩng lên, lúc này mới nhìn thấy Thiên Diêu đang nguyên xi toàn vẹn đứng một bên, hẩn yên lặng nhìn Xà Yêu chằm chằm, như thể Nhận Hồi vừa bị ném tới chỉ là một hòn đá, chẳng hề có cảm giác tồn tại gì vậy.

Nhận Hồi túm ống tay áo của hẩn, run rẩy đứng lên: “Tên tiểu tử thôi nhà người...” Nàng mắng: “Chẳng thêm đỡ lấy ta một chút.”

Lúc này Thiên Diêu mới lườm nàng, sau đó lại dịch sang một bước để Nhận Hồi không túm được hẩn nữa: “Cứu cô là ta tốt tính, không cứu thì cũng là lẽ đương nhiên của ta.”

...

Nghe thấy câu nói quen thuộc, trong lòng Nhận Hồi liền chửi um lên, Xà Yêu ở đằng kia lại há miệng xông tới chỗ Nhận Hồi, ý định nuốt nàng vào bụng.

Nhận Hồi lại chẳng hề do dự, đưa tay đẩy Thiên Diêu một cái, hai người ngã sang hai bên tránh được công kích của Xà Yêu.

“Người nghe ta nói đã!” Nhận Hồi nằm rạp trên mặt đất gào lên với Xà Yêu: “Ta không lấy bí bảo kia nữa! Ta chỉ muốn lấy giải dược độc rấn của người thôi!”

“Người cho rằng ta dễ lừa vậy sao, người muốn nhân cơ hội này mang Tê Vân đi. Ta quyết không để đám người núi Thần Tinh các người tổn thương nàng ấy thêm một chút nào nữa!” Xà Yêu nổi giận đùng đùng: “Hôm nay ta sẽ khiến người phải chôn thân ở nơi này!”

Nói xong y lại tấp tới chỗ Nhận Hồi, Nhận Hồi không có nội tức, chỉ đành lăn xuống bờ ruộng mà tránh: “Ta không có ý định mang nàng ấy đi! Ta cũng chẳng còn là người núi Thần Tinh nữa!” Nhận Hồi la to: “Tê Vân chân nhân chắc chắn cũng không phải bị người của núi Thần Tinh hại!”

“Tu vi của Tê Vân, có người phương nào mà không biết, trong thiên hạ trừ Lăng Tiêu đạo trưởng núi Thần Tinh ra thì còn ai có thể dùng thuật Sương Hoa đã thương Tê Vân đến mức này nữa!”

“Không phải sư phụ ta!”

Nhạn Hồi như bị giẫm phải chân đau, nàng dừng bước, không chạy trốn nữa mà quay người đối diện với Xà Yêu: “Đừng vội ngậm máu phun người!”

Cho tới lúc này, nghe thấy giọng nói dường như là vô ý thức của mình, Nhạn Hồi mới giật mình phát hiện.

Thì ra, cho dù đã bị đuổi khỏi núi, cho dù nàng đi rất dứt khoát, cho dù đau lòng thất vọng vì Lăng Tiêu, nhưng chỉ cần một ngày nào đó, vào thời điểm nào đó, nàng nghe thấy ai đó ở xó xỉnh nào chửi bới Lăng Tiêu thì nàng cũng vẫn sẽ liều lĩnh xông ra, vẫn đánh cuộc cả mạng sống của mình vì danh dự của người.

Nhìn cái lưỡi đỏ tươi tanh nồng của Xà Yêu đâm thẳng tới lồng ngực mình, Nhạn Hồi cũng không né tránh nữa, dường như ngay cả chớp mũi nàng cũng đều nghĩ thấy mùi tanh hôi trong miệng Xà Yêu, Nhạn Hồi thậm nghĩ bản thân mình đúng thật là đồ ngu xuẩn.

Mạng của bản thân mình sao có thể khinh địch giao ra vì Lăng Tiêu như vậy chứ...

Nhưng nghĩ lại Nhạn Hồi cảm thấy giao tính mạng của mình ra vì người, hình như cũng không phải là không đáng.

Hai ý nghĩ giao nhau trong chớp mắt, mắt nhìn thấy lưỡi Xà Yêu sắp xuyên qua lồng ngực nàng, đột nhiên nàng lại cảm thấy trước mắt tối sầm, cơ thể nàng bị người ta ôm chầm lấy.

Trời đầy quay cuồng, Nhạn Hồi không biết mình bị người ta ôm lăn bao nhiêu vòng, tới lúc dừng lại, Nhạn Hồi chỉ sững sờ nhìn bầu trời xanh thẫm, có hơi thất thần.

Cái gì đó đè lên cơ thể nàng khiến nàng cảm thấy nặng vô cùng.

Nhạn Hồi khẽ vươn tay, lại sờ được chất gì đó dính dính sau lưng người nọ.

Là máu.

“Tiểu tử... thôi?” Nhạn Hồi đột nhiên cảm giác đầu óc mình hơi dần dần: “Sao... Sao ngươi lại, không phải ngươi đương nhiên không cứu ta sao...”

Đợi một lúc lâu, Thiên Diệu mới có thể đứng lên khỏi người Nhạn Hồi, hấn chống tay đứng dậy.

Đôi mắt xinh đẹp nhìn nàng chằm chằm, bốn mắt chạm nhau, Nhạn Hồi nhìn thấy hình ảnh bản thân mình đang kinh ngạc vô cùng trong đôi mắt đen láy bình thản không chút gợn sóng của hắn.

Hắn như một người không biết đau, nói khê: “Ta tốt tính.” Cho dù giọng nói của hắn vẫn cố duy trì sự vững vàng, nhưng Nhạn Hồi vẫn phát hiện ra được giọng nói của hắn có hơi run rẩy.

Hắn đang nhịn đau.

Cho dù biết Thiên Diệu là tên yêu quái rất giỏi nhẫn nhịn nhưng lúc này đây, Nhạn Hồi vẫn không khỏi cảm thấy kinh hãi.

Tên Yêu Long này năm đó rốt cuộc đã gặp phải chuyện gì mà trở nên như thế? Rốt cuộc hôm trước đau tới mức nào mới có thể khiến cho người như hắn cũng không chịu nổi.

Cho dù bây giờ nàng đã biết chân thân của hắn, nhưng nàng vẫn cảm thấy sự bí ẩn của hắn chẳng giảm đi được chút nào.

Hắn chỉ nói với nàng những chuyện mà hắn muốn nàng biết.

“Muốn cứu nàng ta, vậy các ngươi cùng chết đi.” Xà Yêu gầm lên một tiếng rồi lao vọt tới.

Nhạn Hồi cắn răng: “Đồ yêu quái nhà ngươi đúng thực là khinh người quá đáng!”

Trong lòng nàng toát ra ý nghĩ độc ác, nàng đẩy Thiên Diệu tránh thoát cái lưỡi của Xà Yêu. Nàng lao tới bên dưới thân thể của y, tiện tay nhặt lên một cái lưỡi liềm rồi nghiêng người hát Xà Yêu lên.

Ngay lúc Xà Yêu không ngừng vặn vẹo uốn éo, nàng lại bước tới hai bước, mắt nhìn thấy Xà Yêu sắp rơi xuống, nàng liền phi thân nhảy lên, lưỡi liềm trong tay vung lên trong không trung chém thẳng vào Xà Yêu, lưỡi dao liền đâm sâu vào.

Xà Yêu đau đớn giữa mặt rít gào.

Lúc này Nhạn Hồi lại bò lên cái đuôi đang quấn quanh Tê Vân chân nhân của Xà Yêu, dùng hết sức bình sinh đập thẳng xuống một cái.

Sau đó trong lúc hỗn loạn, nàng ôm lấy Tê Vân chân nhân vẫn còn đang hôn mê cùng lăn trên mặt đất.

Nhạn Hồi gần như là không có thời gian để thở gấp, nàng túm lấy cổ Tê Vân chân nhân, kéo nàng ta lên, đối mặt với Xà Yêu: “Ngươi dám động đây ta liền bẻ cổ nàng ta!”

Xà Yêu như bị chế trụ, khí thể quanh thân nháy mắt giảm xuống nhiều.

“Trả Tê Vân lại cho ta.” Giọng nói y trầm thấp.

Nhạn Hồi lại âm thầm xin lỗi Tê Vân trong lòng, sau đó nói lớn: “Ta đã nói là ta chỉ vô ý tổn thương nàng ta, chính ngươi là người không thèm nghe.”

Cả người Xà Yêu co lại, toàn thân như đang gom sức, hận không thể bỏ nhào lên cắn chết Nhạn Hồi.

Nhạn Hồi liếc Thiên Diệu đang nằm trên mặt đất, máu sau lưng hắn đã nhuộm đỏ cả phần đất dưới thân. Sắc mặt hắn tái nhợt, Nhạn Hồi biết nếu không ai cứu hắn, cơ thể con người gầy yếu này sẽ chẳng chống cự được bao lâu nữa.

“Chuyện khác khoan hẵng nói.” Nhạn Hồi chép miệng nhìn Thiên Diệu, nói: “Trước tiên người chữa thương thật tốt cho người này đã, sau đó chúng ta sẽ lại bàn về chuyện...” Nhạn Hồi lại bóp chặt cần cổ của Tê Vân chân nhân: “Thả người.”

Xà Yêu cuộn mình phun lưỡi trong một chốc, cuối cùng quanh thân y xuất hiện một luồng khí trắng, sau đó y liền biến về hình người.

Y nhìn chăm chăm vào Nhạn Hồi, nghiêng răng tới bên người Thiên Diệu, pháp lực trên tay tụ lại, phủ lên lưng Thiên Diệu.

Tuy sắc mặt Thiên Diệu vẫn chẳng tốt hơn được bao nhiêu, nhưng sau một lát hắn đã có thể ngồi dậy được. Nhạn Hồi nhẹ gật đầu, trong lòng nàng biết rõ yêu pháp mặc dù không thể chữa thương hoàn toàn cho Thiên Diệu, nhưng chuyện kéo dài tính mạng thì không vấn đề gì, nàng thỏa mãn gọi một tiếng: “Thiên Diệu.”

Sắc mặt Thiên Diệu hơi động đậy, quay đầu nhìn nàng, chỉ thấy nàng đang gọi hắn như gọi trẻ con: “Tới đây trước đã.” Nàng vẫy tay với hắn: “Thiên Diệu?”

Đã lâu lắm rồi hắn không nghe thấy ai gọi tên mình như vậy. Thiên Diệu rũ mắt, yên lặng tới bên cạnh Nhạn Hồi.

Xà Yêu nhìn Nhạn Hồi: “Trả Tê Vân cho ta.”

Sau khi Thiên Diệu tới sau lưng Nhạn Hồi rồi thì nàng mới yên tâm. Nàng vẫn bóp cổ Tê Vân chân nhân, ung dung nhìn Xà Yêu: “Hẵng khoan, bây giờ chúng ta nói đến chuyện hiểu lầm trước đó đã.”

Xà Yêu đen mặt: “Sự thật rành rành ngay trước mắt, người đả thương Tê Vân chính là tên Lăng Tiêu đạo sĩ kia, có cái gì mà hiểu lầm.”

“Người không có thành ý.” Nhạn Hồi nói: “Trước tiên phải buông tha thành kiến đã thì người mới có thể bình tĩnh hòa nhã nói chuyện với ta được. Bây giờ thì người phải xin lỗi vì vừa nãy đã vô lễ.”

Sắc mặt Xà Yêu như thể vừa bị hun khói vậy.

Nhạn Hồi nhíu mày, đưa tay kéo tóc Tê Vân chân nhân.

Xà Yêu gần như là nói ngay lập tức: “Xin lỗi...”

Nhạn Hồi mím môi cười cười: “Được, vậy bây giờ chúng ta liền nói chuyện cho tử tế.” Một tay Nhạn Hồi vẫn ghì lên cổ Tê Vân chân nhân, một tay khoát khoát về phía đồng ruộng đã bị chà đạp tới nổi chẳng ra hình nữa: “Ngồi xuống trước đã.”

Xà Yêu cắn răng ngồi xuống.

Nhạ Hôi đắc chí rung đùi.

Trước kia Lăng Tiêu hay nói Nhạ Hôi làm việc luôn dốc sức liều mạng, tùy ý tùy hứng, đôi khi trừ yêu lại dùng thủ đoạn ám muội. Lúc ở trên núi Thần Tinh, Nhạ Hôi thường xuyên bị giáo huấn, thỉnh thoảng lại bị phạt. Lúc bị phạt bế quan, nàng cũng suy nghĩ xem mình như vậy thì có chỗ nào không tốt.

Cho tới bây giờ, Nhạ Hôi vẫn cảm thấy tính cách mình không giống đám cỏ hủ kia, đúng thật là quá tốt.

Cái gì mà khí phách, cái gì mà quang vinh, tất cả đều chẳng thực dụng tí nào.

Chương 11

Hai bên đều ngồi xuống, tràng cảnh nhất thời yên tĩnh lại.

Nhạ Hôi mở miệng: “Chúng ta làm rõ một chút xem rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra với Tê Vân chân nhân.”

Xà Yêu hừ lạnh: “Có cái gì mà làm rõ chứ.” Ngữ điệu như vậy biểu thị rõ y vẫn xem Lăng Tiêu là đầu sỏ gây chuyện.

Nhạ Hôi hít sâu một hơi, cố gắng kiềm chế bản thân: “Ta mặc ngươi nghĩ thế nào, dù sao ta cũng chỉ muốn làm rõ chuyện này từ đầu chí cuối, trước tiên ngươi phải nói rõ ra với ta ngươi đã gặp Tê Vân chân nhân thế nào, tại sao lại gạt người tới thôn núi này?”

“Sao ta lại gạt nàng ấy được chứ!” Xà Yêu bực mình ngắt lời, hần học nhìn Nhạ Hôi, nhưng thấy Tê Vân chân nhân vẫn ở trong tay nàng thì cũng chỉ đành nín giận nói: “Ta gặp nàng ấy ở biên giới Yêu Tộc.”

Y vừa dứt lời, Nhạ Hôi đã ngắt người: “Biên giới Yêu Tộc? Là biên giới Thanh Khâu sao?”

Năm mươi năm trước, người tu đạo và Yêu Tộc hỗn chiến không ngừng, cũng nhờ Thanh Quảng chân nhân dẫn đầu chúng tiên đại chiến với Yêu Tộc một trận, đẩy lui Yêu Tộc tới đất Tây Nam xa xôi, cắm thanh kiếm Trường Thiên nơi biên giới Thanh Khâu để chắn nhiếp bầy yêu, ngăn Yêu Tộc và người tu đạo thành hai bên.

Sau trận đánh đó, đám yêu ma quỷ quái ở Trung Nguyên cũng ít đi nhiều. Nhưng vì linh khí nơi đây đầy đủ hơn Tây Nam xa xôi rất nhiều nên vài tên yêu quái to gan vẫn bất chấp nguy hiểm vượt biên vào Trung Nguyên.

Trong những năm này, hơn phân nửa số yêu quái mà Nhạ Hôi đánh cũng là dạng yêu quái này.

Lúc bình thường, Nhạn Hồi chỉ nghe thấy có đại yêu quái nào đó chạy tới đây, bỗng nhiên hôm nay lại nghe thấy có người tu đạo muốn chạy tới khu vực Yêu Tộc, hơn nữa người này lại còn là Tê Vân chân nhân, Nhạn Hồi không khỏi khiếp sợ: “Tại sao Tê Vân chân nhân lại ở đó? Lúc đó tình hình của người như thế nào?”

“Tình hình thế nào sao?” Xà Yêu hừ lạnh nhìn Nhạn Hồi, “Chính là loại tình hình còn chẳng bằng được bây giờ.” Y nhìn Tê Vân, trong mắt lại đong đầy vẻ thương tiếc, “Toàn thân lạnh băng, sắc mặt tái nhợt, ngay cả trên lông mày cũng có băng kết lại. Nhìn qua cũng biết là trúng thuật Sương Hoa, toàn bộ nội tức của nàng ấy đều rối loạn hết.”

Nhạn Hồi nghe vậy thì trầm mặc.

“Ta nhìn thấy nàng ấy như vậy thì cũng chẳng dám đưa nàng ấy vào Thanh Khâu quốc, nếu bị yêu quái khác phát hiện thì nàng ấy chỉ có con đường chết. Thấy nàng ấy như thế, ta cũng biết đích thị là người tu đạo động tay nên cũng chẳng dám đưa nàng ấy về môn phái vì sợ có ai đó lại hại nàng ấy nữa. Vì thế ta đành tới thôn núi Đồng La căn cỗi ít linh khí này. Nơi này không có yêu quái tới, người tu tiên cũng chẳng tìm được chốn thâm sơn cùng cốc này, là nơi ẩn thân tốt nhất.”

“Hàn khí trên người nàng ấy ngày càng nặng, ta nghe nói trong một đại thế gia nào đó có giấu bí bảo có thể triệt tiêu hàn khí, vì thế liền đi cướp về.” Xà Yêu lạnh lùng liếc Nhạn Hồi một cái: “Nếu biết chuyện này sẽ dẫn đồ sao chổi xui xẻo như ngươi tới...”

Nhạn Hồi yên lặng vốc một nắm bùn bên bờ ruộng ném bộp lên đầu Xà Yêu, “Nói chuyện tử tế cho ta.”

Xà Yêu lau mặt, cắn răng: “Có bí bảo giúp đỡ, chẳng bao lâu sau Tê Vân liền tỉnh lại, nhưng ta không ngờ lúc nàng tỉnh lại lại thần chí mơ hồ như một đứa trẻ thế này. Vì thế ta vẫn ở đây chăm nom nàng ấy, tìm cách giải quyết.” Xà Yêu nói, “Ta chỉ biết có vậy thôi.”

“Lời ngươi vừa nói... Không phải là gạt ta chứ?”

“Việc đã tới nước này rồi, ta gạt cô thì được cái gì!” Xà Yêu nhìn Nhạn Hồi trầm tư, lại nói thêm, “Cô đừng hòng mang Tê Vân đi, ta nhất định sẽ không để đám tu đạo các người tổn thương nàng ấy thêm chút nào nữa!”

Nhạn Hồi bị những lời này của Xà Yêu lay tỉnh, nàng nhướn mày nhìn y: “À, nói vậy tức là tình cảm của ngươi còn chân thành hơn đám người tu đạo đạo mạo như chúng ta đây sao?” Nhạn Hồi khoanh tay, “Một tên yêu quái như ngươi tại sao lại đối tốt với Tê Vân chân nhân như vậy nhỉ? Không phải là...” Nhạn Hồi hí hóp mắt, “Thừa dịp chân nhân không được tỉnh táo mà... Hừm?”

Xà Yêu nghe vậy thì mặt đỏ bừng: “Này này! Ăn nói ba xàm ba lạp! Nói huơ nói vượn! Đúng là! Đúng thật là...”

“Ồi chà, hóa ra ngươi lại là một tên yêu quái ngây thơ.” Giọng nói Nhạn Hồi đầy vẻ không đứng đắn, “Ngươi thích Tê Vân chân nhân, giúp đỡ người như vậy không sợ đám Yêu Tộc biết sẽ xa lánh ngươi sao?”

Xà Yêu lặng yên cúi đầu: “Không giúp nàng ấy thì chẳng nhẽ trơ mắt nhìn nàng ấy chết đi sao? Ta chỉ tự nhiên cứu nàng ấy trước khi suy nghĩ những chuyện này thôi.”

Nhạn Hồi vốn chỉ nói giỡn một câu, không ngờ lại nghe được câu trả lời đứng đắn nghiêm túc, lại thâm tình chân thành như vậy, nàng sờ mũi, có phần đồng tình nói: “Bây giờ thế cục phức tạp, tình yêu Tiên - Yêu rất dễ gặp bị kịch.”

“Ta không có thời gian nghĩ nhiều tới vậy.” Xà Yêu nói, “Ta chỉ muốn cứu nàng ấy, không hơn.”

Nhạn Hồi nhẹ gật đầu, lại khoa trương nói: “Hóa ra ngươi là tên yêu quái si tình không thể so với đám tầm thường được. Ta chúc các người sau này sẽ có hậu.”

Xà Yêu sững sờ nhìn nàng: “Không ngờ cô lại chúc phúc chúng ta... Cô cũng không thể so sánh với đám tu đạo tầm thường được.”

“Tình cảm này cứ anh tình tôi nguyện là được, quản chuyện tiên hay yêu cái quái gì chứ, người ngoài như ta thì nói được cái gì.”

Hai người còn chưa đối thoại xong, người vẫn trầm mặc bên cạnh bỗng nhiên mở miệng: “Không có kết quả tốt đâu.”

Lời này triệt để khiến cho bầu không khí giữa Nhạn Hồi và Xà Yêu khó khăn lắm mới hòa hoãn được trở nên trầm mặc. Hai người cùng quay đầu nhìn Thiên Diệu. Thiên Diệu chỉ nhìn Xà Yêu chằm chằm: “Nàng ta là người tu đạo, là người đứng đầu một phái, trên vai gánh trách nhiệm nặng nề, trừ yêu là bản năng của nàng ta. Hôm nay nàng ta mất trí nhớ, quên mất thân phận nên ngươi mới có thể bình an giữ nàng ta bên mình, nhưng nếu có một ngày nàng ta nhớ lại tất cả, nhớ lại trách nhiệm nặng nề của mình thì việc đầu tiên nàng ta sẽ làm chính là giết ngươi.”

Nói một tràng lại khiến tràng cảnh lạnh hẳn thật là lâu.

Sau một lúc lâu, Xà Yêu bắt đầu dĩ cười khổ một tiếng: “Trước kia nàng ấy cũng muốn giết ta... Nhưng ta chẳng còn cách nào khác, ai bảo ta không đánh lại được nàng ấy.”

Khóe miệng Thiên Diệu hơi co lại. Trước khi hần kịp mở miệng, Nhạn Hồi bên cạnh đã hỏi hần: “Nói đến mức căm phẫn như vậy, ngươi trải qua chuyện này rồi chắc?” Thiên Diệu lặng yên, quay đầu nhìn nàng, chỉ thấy đôi mắt sáng rực của nàng đang nhìn hần chằm chằm, “Ta hiểu rồi, về mặt này của ngươi chính là nói lời của cô như mũi tên đâm xuyên trái tim ta.”

Thiên Diệu: “...”

Mặt Thiên Diệu lạnh căm, nhìn chăm chăm Nhạn Hồi, nhưng nàng lại chẳng có chút cảm giác nào mà lại mở miệng, đang định nói chuyện thì Thiên Diệu đã lạnh lùng quát lớn một tiếng: “Câm miệng.” Dáng vẻ hoàn toàn là đang nổi giận đùng đùng.

Nhạn Hồi nhìn thấy hần như vậy thì liền cười vui vẻ: “Ta phát hiện ra cứ thấy người bị ta chọc tức là ta lại có cảm giác thành tựu lắm à nha!”

Hàm răng của Thiên Diệu không tự giác nghiến chặt, nhưng trước khi hần kịp phát tác, Nhạn Hồi đã lại nhìn qua Xà Yêu: “Vậy bây giờ người đã tìm ra cách giúp Tê Vân chân nhân khá hơn chưa?”

Nàng không hề đá động tới chuyện vừa nãy, nếu Thiên Diệu nhắc lại thì chẳng hóa ra là hần là người đàn ông tính toán chi li, nhỏ mọn vô cùng sao? Vì thế cơn tức này cứ ngấn ở ngực hần, lên không nổi mà xuống cũng chẳng xong.

Thiên Diệu cảm thấy Nhạn Hồi như một đứa trẻ, chẳng kiêng kị gì mà cứ đập vào chân đau của hần, sau đó dương dương tự đắc nghênh ngang bỏ đi, vốn chẳng hề cho hần chút thời gian phản kích...

Đúng là khiến người ta sôi ruột...

Xà Yêu nghe Nhạn Hồi hỏi vậy thì trầm mặt lắc đầu: “Thuật sương hoa cực kì lợi hại, cho dù là bí bảo kia cũng chẳng có cách nào tiêu trừ nổi thuật này. Ta muốn tìm được vật Chí Nhiệt của thế gian, nhưng vật có thể ức chế hàn khí thuật Sương Hoa cũng chỉ có thể là tiên vật, những thứ này nếu không phải là có Tiên Linh trông coi thì cũng là bị che giấu bên trong bí cảnh thế gian, ta không có cách nào để tìm cả, cứ ngày qua ngày như vậy...” Xà Yêu nhìn Tê Vân, trên mặt đầy vẻ áy náy, “Mới khiến cho cơ thể nàng ấy trở nên như vậy.”

Nhạn Hồi sờ cằm trầm tư.

Vạn vật trên thế gian đều chú ý hai chữ cân đối, thứ có thể tồn tại với thế gian đều là những thứ duy trì sự cân đối, mặc kệ là Chí Lãnh hay Chí Nhiệt thì đều ở trong trạng thái cực đoan, hần là có rất ít thứ có thể tồn tại ở trạng thái như vậy giữa thiên địa.

Mà người có thể tu luyện pháp lực đến tận cảnh giới này thì lại càng ít.

Nhìn Tê Vân chân nhân như vậy, theo cách nghĩ của người bình thường thì chắc chắn là Lăng Tiêu làm, nhưng đã trải qua mười năm thầy trò, Nhạn Hồi lại không muốn tin Lăng Tiêu lại làm ra chuyện như thế.

Hôm nay Tê Vân chân nhân vẫn ở chốn hoang vu này, không bị bất cứ ai phát hiện, nhưng nếu có một ngày nào đó, có ai núi Tê Vân tìm được nàng ta thì cả giới Tu tiên cũng không thể tranh cãi âm ỹ được. Cách duy nhất có thể rửa sạch “Oan khuất” cho Lăng Tiêu xem ra chỉ có một cách là khiến Tê Vân chân nhân tỉnh táo lại, sau đó tự nàng ta đi làm sáng tỏ mọi chuyện.

Vì thế chuyện Xà Yêu này, nàng nhất định phải giúp. Tám mươi tám lượng vàng kia cùng với Trương đại mai... dành để đến nhiệm vụ lần sau vậy.

Nhưng vấn đề căn bản nhất bây giờ là...

“Vật Chí Nhiệt sao...” Nhạn Hồi thì thầm, “Thứ này quả rất khó tìm, nơi duy nhất mà ta biết chính là ngọn núi lửa ở phân giới Thanh Khâu giữa Yêu Tộc và Trung Nguyên, nhưng trong ngọn núi lửa ấy có cấm thanh kiếm Trường Thiên để uy hiếp đám Yêu Tộc, chúng đệ tử thay phiên nhau canh gác, thủ vệ rất nghiêm ngặt. Hẳn là ngươi còn chưa tới được gần núi lửa thì đã bị chém chết rồi, còn ta thì hẳn chỉ vừa đến gần núi lửa đã bị chém chết rồi, đi đường này rất không đáng tin cậy...”

Một người một yêu ngồi trên đất lại trầm mặc.

“Ta có thể chữa được cho nàng ta.”

Một giọng nói vang lên bên cạnh.

Nhạn Hồi quay đầu lờm Thiên Diệu một cái, ánh mắt lại bắt đầu nhìn Xà Yêu, nói: “Nhưng các người phải giúp ta một chuyện đã.”

Nhạn Hồi biết rõ tên Yêu Long này vẫn ra vẻ buồn bực không lên tiếng, nhưng thực chất lại là người thâm trầm luôn có tính toán riêng, vì thế bây giờ nàng liền suy nghĩ một chút rồi nói: “Ngươi nói chuyện gì trước đã.”

“Trong sơn động nơi vách đá chỗ hồ sau thôn có vật Chí Nhiệt các người muốn tìm, thứ này nhất định có thể chặn được hàn khí Sương Hoa.”

Đôi mắt Xà Yêu sáng ngời.

Nhưng đôi mắt Nhạn Hồi vẫn híp lại nhìn Thiên Diệu: “Ồ, là cái sơn động lần trước ngươi mang ta đi sao? Không phải ngươi nói trong đó có thứ ngươi cần sao, bộ không phải là ngươi thừa dịp này gạt bọn ta đi lấy thứ đó giúp ngươi khôi phục pháp lực sao?”

Thiên Diệu cười lạnh một tiếng: “Nếu như pháp lực của ta dễ dàng khôi phục được như thế thì bây giờ cũng chẳng ngại người ở đây làm gì nữa rồi.” Hẳn không nhìn Nhạn Hồi lấy một cái, chỉ nhìn chăm chăm vào Xà Yêu, “Trong sơn động có giấu thứ ta cần là thật, nhưng thứ có thể giúp ngươi cứu người cũng ở trong đó cũng là thật. Ngươi nghĩ kỹ đi.”

Nhạn Hồi yên lặng liếc hẳn, tên Yêu Long này lần nào cũng bảo người khác nghĩ cho kỹ, nhưng trong lời nói nếu không phải là uy hiếp trí mạng thì cũng là hấp dẫn trí mạng...

Còn nghĩ kỹ cái mông ấy.

Có quan hệ với loại người am hiểu lòng người này thật đúng là khiến người ta sốt ruột!

“Được!”

Quả nhiên Xà Yêu kiên quyết gật đầu nói: “Ta đi lấy.”

Nhạn Hồi thở dài một tiếng: “Được rồi được rồi, ta cũng đi.” Nàng liếc Yêu Long một cái, thầm nghĩ, tuy rằng bây giờ nhìn tên Yêu Long này rất yếu ớt nhưng chẳng ai dám chắc là hắn không có mưu đồ gì khác cả, nếu lúc đó phát hiện ra trong Yêu Long này có cái gì không đúng trong sơn động thì nàng có liều cái mạng này cũng phải ngăn hắn không đi làm hại thế gian.

Nghe Nhạn Hồi nói những lời này, Thiên Diệu liền rũ mắt xuống, miệng ni non một câu mà người ta nghe không rõ: “Cô đi đương nhiên là tốt rồi.”

Chương 12

Thiên Diệu và Xà Yêu hẹn sáng sớm ngày mai gặp ở bên hồ sau thôn.

Chạng vạng tối, Nhạn Hồi trở về tiểu viện cùng với Thiên Diệu. Thiên Diệu chẳng nói chẳng rằng đi thẳng vào phòng Tiêu lão thái, ở lì trong đó với bà lão tới quá nửa đêm mới về phòng mình.

Nhạn Hồi thì lại ngồi khoanh chân trên giường muốn xuất được chút nội tức để phòng ngừa chẳng may ngày mai có xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, nhưng mãi tới khi nghe thấy tiếng Thiên Diệu mở cửa mà nàng vẫn chưa có thành quả gì.

Nhạn Hồi mở mắt ra, chán nản thở dài một tiếng, thầm nghĩ bản thân mình đã vô dụng chừng ấy thời gian rồi, nàng nản lòng lăn ra giường.

Thiên Diệu tới bên bàn rót một chén trà rồi uống cạn.

“Nội tức của ta! Tu vi của ta!” Nhạn Hồi nằm trên giường kêu rên, “Vì có gì, vì có gì!”

Nàng gào rú khiến người ta buồn phiền, Thiên Diệu cau mày liếc nàng một cái, mở miệng nói: “Ngũ hành của cô hệ hỏa, độc của hắn lại là đại hàn, đương nhiên là khắc cô rồi.” Hắn nói xong liền đặt chén trà xuống rồi đi tới góc tường như mọi ngày, ngồi xuống dựa tường, “Câm miệng rồi yên tĩnh mà nghỉ ngơi.”

Nhạn Hồi mở mắt ra, xoay người nhìn chằm chằm vào Thiên Diệu: “Hôm nay ngươi ngủ ở đây sao?”

Thiên Diệu nhìn lại nàng, ánh đèn dầu to bằng hạt đậu len lỏi vào trong đôi mắt đen láy của hắn, hết như một vì sao: “Bằng không thì sao?”

Nhạn Hồi bĩu môi: “Nếu không phải nể khuôn mặt này của ngươi cũng rất xinh đẹp thì chỉ với giọng điệu này của ngươi đã đủ để ta đánh ngươi mấy lần rồi.” Nàng rũ chân xuống giường, vừa đi giày vừa nói, “Tới đây, hôm nay ngươi ngủ trên giường.”

Thiên Diệu nhíu mày.

Nhạn Hồi đi giày vào, đi thẳng tới góc đứng trước mặt Thiên Diệu, nhìn xuống hần từ trên cao: “Làm sao? Để ngươi ngủ giường mà cũng không muốn hả.”

Thiên Diệu lại dựa đầu lên tường, hai mắt nhắm nghiền, vẻ mặt lạnh nhạt, xem thường ý tốt nói: “Không cần.”

Một tiếng “Bộp” nhỏ vang lên bên tai Thiên Diệu.

Hắn mở mắt ra, lại thấy một tay Nhạn Hồi chống lên tường sát bên tai hắn, một tay giơ lên, cười ha hả vỗ vai hắn.

Nơi bị thương ban sáng bị Nhạn Hồi dùng lực nhìn có vẻ không mấy lớn đánh vào khiến cho đau đốn. Nhưng nổi đau da thịt này đã sớm không thể khiến hắn để ý nữa rồi, hắn nhíu mày nói: “Đừng đụng vào ta.” Bởi vì tư thế này của Nhạn Hồi khiến mặt của nàng và hắn quá gần nhau, vì thế Thiên Diệu nghiêng đầu: “Cách xa ta một chút.”

“Ngươi ra vẻ thẹn thùng như vậy làm chi, cứ làm như là bị ai cưỡng vậy...” Nhạn Hồi ghét bỏ, làm ra vẻ vô tội nói: “Ta cũng chẳng muốn chạm vào ngươi đâu, chỉ là vì hôm nay ngươi cứu ta nên mới bị thương, khiến cho ta như thể thiếu nợ ngươi vậy, mà bây giờ ngươi lại còn ngủ góc tường khiến ta cảm giác như ta đang ngược đãi ngươi không bằng ấy. Tuy tính tình ta bình thường thô lỗ bá đạo, nhưng trong lòng ta vẫn là cô nương thiện lương tinh tế, ta không thích nợ nhân tình của người khác, cũng chẳng thích ngược đãi người khác, trước khi thương thế của ngươi tốt lên thì cứ lên giường ngủ đi, ta phê chuẩn.”

Sau đó nàng lại nói tiếp, “Mặc ngươi có đồng ý hay không, dù sao góc tường này tới nay cũng là của ta, nếu ngươi không ngủ trên giường thì ta đây đành phải ôm ngươi lên giường ngủ rồi.”

Nói những câu lưu manh như vậy mà khuôn mặt của Nhạn Hồi vẫn vờ đứng đắn như cũ, Thiên Diệu nhìn nàng chăm chăm, mãi lâu sau mới hỏi một câu: “Rốt cuộc núi Thần Tinh dạy đệ tử thế nào vậy? Cô tu đạo vô lại đúng không?”

Nhạn Hồi nhếch mép cười cười: “Trời sinh đã vậy, nếu ngươi bất mãn thì cứ nhin một chút đi.”

“...”

Thiên Diệu yên lặng nhìn chăm chăm vào nàng một lúc lâu, bỗng nhiên cảm giác bản thân cũng muốn nhin một chút như nàng nói.

Hắn nhắm mắt lại, bình ổn lại cảm xúc rồi sau đó mới đứng lên.

Nhạn Hồi cũng ngoan ngoãn lui ra sau mấy bước theo động tác của hắn.

Nhưng thấy Nhạn Hồi nghe lời như vậy, chẳng hiểu sao trong lòng Thiên Diệu lại sinh ra loại xúc động muốn đáp trả cơn tức vừa rồi của mình. Ngay lúc xúc động này xông lên đầu, Thiên Diệu dường như là chưa kịp khống chế bản thân thì đã hộc ra một câu:

“Tính tình thô bạo như vậy, dám tu tiên tu đạo có mấy ai chứa nổi cô.” Hấn dừng lại một chút, cảm giác bản thân mình hẳn là không nên đi so đo với một tiểu nha đầu, nói những câu độc ác như vậy, nhưng...

Bình thường tiểu nha đầu này đối với hấn cũng độc ác không khách khí chẳng kém cơ mà.

Nghĩ vậy, Thiên Diệu lại liếc mắt nhìn Nhạn Hồi, “Chẳng trách bị đuổi ra như vậy, hẳn là lúc cô tu đạo, môn phái của cô cũng chẳng thoải mái gì.”

Nghe thấy vậy, khóe miệng Nhạn Hồi tuy vẫn hàm chứa ý cười nhưng mắt lại bắt đầu híp lại: “Phiền người quan tâm.”

Nhạn Hồi cười nhưng Thiên Diệu hình như có thể nghe thấy được rằng nàng đang nghĩ “Ken két”. Trong nháy mắt này, hấn bỗng nhiên hiểu chuyện “Trông thấy người khác bị mình chọc tức có cảm giác thành tựu” như Nhạn Hồi nói ban sáng là một loại cảm thụ thế nào.

Hấn vừa ghét bỏ bản thân ngây thơ, lại vừa không kìm lòng được nói: “Biết được ngày trước cô sống cũng chẳng tốt lắm khiến ta thư thái hơn nhiều.”

Ánh mắt liếc xéo Nhạn Hồi đang nghĩ rằng, khóe môi hấn khẽ cong lên, độ cong nhỏ đến mức ngay cả bản thân hấn cũng không phát hiện ra.

Nhạn Hồi đương nhiên cũng chẳng quan sát hấn được cẩn thận như vậy, nhưng nàng lại hiểu rõ tên yêu quái chết tiệt này ngày ngày ở chung với nàng, cuối cùng cũng học được kỹ xảo nói mỉa người khác của nàng rồi.

Nhạn Hồi hận đến nghiến răng, trên mặt vẫn còn cựa mạnh mà cười: “Ha hả, cũng được.” Nàng ổn định cảm xúc, “Mấy người muốn phá ta cũng chỉ là những người ta ghét, ít nhất người ta thân cận cũng chẳng có ai động sát tâm với ta.”

Bước chân Thiên Diệu hơi dừng lại, quay đầu nhìn Nhạn Hồi.

Nhạn Hồi cũng chẳng buồn né mà nhìn thẳng hấn.

Bốn mắt đụng nhau, hai người nhìn chăm chăm đối phương hồi lâu, cuối cùng thì một người ngồi xuống góc tường, một người xốc chân trên giường lên, ai cũng chẳng thoải mái nhắm mắt mà đi ngủ.

Đúng là bực mình.

Trước khi hai người ngủ đều có tâm tình như vậy. Sáng sớm hôm sau, đến thời gian hẹn với Xà Yêu, Nhạn Hồi và Thiên Diệu chẳng có phản ứng gì một đường đi tới hồ sau thôn.

Đợi bên hồ một lát rồi Xà Yêu mới xuất hiện, đi cùng hấn còn có Tê Vân chân nhân bị dắt theo.

“Xin lỗi, tới chậm.” Xà Yêu xin lỗi, “Ta nghĩ vẫn nên mang Tê Vân tới trước, hôm qua sau khi hàn khí trong người nàng ấy vơi bớt, nàng ấy vẫn muốn ra ngoài, nếu không có ai trông, ta sợ nàng ấy đi ra ngoài một mình rồi lạc mất...”

Aiz...” Xà Yêu nhìn Nhạn Hồi và Thiên Diệu với vẻ kỳ lạ, “Hai người... Hai người đây là đang tức giận vì ta tới chậm sao?”

Nhạn Hồi: “Không.”

Thiên Diệu: “Đi thôi.”

Hai người nói đồng thời, sau đó lập tức im thin thít lên bè.

Xà Yêu sờ mũi, dặt tay Tê Vân chân nhân đứng lên theo.

Bè gỗ yên tĩnh rẽ nước tạo ra từng gợn sóng, Nhạn Hồi ngồi đối diện Tê Vân chân nhân, nàng ta vẫn không có phản ứng gì, nhưng ánh mắt nàng ta vẫn nhìn nàng chằm chằm. Chưa được mấy chốc, nàng ta đã đột nhiên mở miệng: “Buồn cười.”

Nhạn Hồi lé mắt nhìn Tê Vân chân nhân: “Ta làm gì khiến người thấy buồn cười?”

“Ngu xuẩn.”

“Người lại nữa phải không? Mắng ta thì người vui vẻ chắc?”

“Không thể nói lý.”

“Rốt cuộc là ta đã làm gì hả?!”

Nhìn thấy Nhạn Hồi bị chửi đến nổi sắp nổi giận, Xà Yêu vội kéo Tê Vân chân nhân lại, che được tầm mắt rồi, Tê Vân chân nhân liền không chửi người nữa, đối mặt với Nhạn Hồi đang tức giận, Xà Yêu cũng dờ khóc dờ cười: “Cũng lạ thật, nàng ấy vẫn chẳng nói chuyện với ai, chẳng hiểu sao vừa thấy cô đã mắng.”

“Thế sao lại là ta?” Nhạn Hồi phát tay áo, “Người tránh ra, ta nói chuyện với cô ta.”

Nhạn Hồi còn chưa dứt lời, bè gỗ bỗng nhiên đụng vào vách đá rồi dừng lại, chỉ nghe Thiên Diệu thản nhiên nói: “Đến rồi.”

Nhạn Hồi quay đầu lại, nơi này quả nhiên chính là sơn động bọn họ tới lần trước.

Bên trong tối om không chút ánh sáng, không nhìn thấy được cái gì, nàng đưa tay ra thử thì thấy kết giới vẫn đang còn đó.

Xà Yêu cũng chạm vào kết giới một cái, hấn dùng pháp lực cẩn thận nghiên cứu, sau đó nhíu mày: “Kết giới này rất lợi hại.”

Lúc này vì thân mình Xà Yêu hơi nghiêng nên khiến cho Tê Vân chân nhân lại nhìn thấy Nhạn Hồi, vì thế nàng ta lại mở miệng: “Ngu muội.”

Nhạn Hồi nghiêng răng siết chặt nắm đấm: “Có chừng không hả?!”

Thiên Diệu hoàn toàn không để ý tới đoạn đối thoại của hai người, nói với Xà Yêu: “Có thể phá kết giới.” Giọng nói của hắn vẫn hơi căng cứng như lần

trước, tới nơi này, sắc mặt của hắn lại bắt đầu tái nhợt khó coi, trên trán cũng lấm tấm mồ hôi lạnh.

Tay Xà Yêu sờ lên kết giới: “Bằng sức của ta thì căn bản không có cách gì, nhưng hình như nơi này có trận pháp, kết giới này được tạo thành nhờ trận pháp đó, mà trận pháp này tồn tại nhờ nước, nếu ta dùng bí bảo chế hàn kia chắc có thể phá được một chút.”

Thiên Diệu gật đầu: “Thử xem.” Ngôn từ đơn giản, không nói thừa từ nào.

Nhạn Hồi vẫn đang tranh chấp với Tê Vân chân nhân ở đằng kia nghe vậy thì khẽ cau mày:

“Đợi đã, nói vậy nơi này là trận pháp phong ấn ngũ hành sao? Lúc ta lên lớp cũng có nghe qua, nơi có trận pháp này trên thế gian đều phong ấn những đại yêu quái không giết được.” Nhạn Hồi hí mắt nhìn Thiên Diệu chằm chằm, “Không phải người nói người chịu lịch kiếp mới thành ra như vậy sao, tại sao nơi này lại có ai bị phong ấn.”

Thiên Diệu lườm nàng một cái: “Lịch kiếp này là tình kiếp, không được sao?”

Dường như là trong nháy mắt, Nhạn Hồi lập tức khớp thân phận của Thiên Diệu với truyền thuyết về Thanh Quảng chân nhân và Quảng Hàn môn chủ hai mươi năm trước lại với nhau, nàng cân nhắc trong chốc lát rồi hí mắt hoài nghi: “Trong đó đúng là có bảo vật như người nói chứ không phải là đại yêu quái bị phong ấn gì sao?”

“Chưa bàn tới chuyện ở đây có đại yêu quái như vậy hay không, ta đã nói là có bí bảo.” Thiên Diệu cười lạnh: “Muốn thả yêu quái kia ra cũng phải xem hắn có bản lĩnh đánh vỡ kết giới này hoàn toàn không đã.”

Xà Yêu gật đầu: “Quả vậy. Mặc dù có bí bảo nhưng ta cũng chỉ có thể phá kết giới này ra một khe hở nhỏ để các người đi vào.” Hắn nhíu mày, “Ta phải ở đây trông coi lối ra của kết giới để tránh cho các người có đi mà không có về. Xem ra đồ bên trong chỉ có thể để các người đi lấy.”

Nhạn Hồi nhìn chằm chằm vào Thiên Diệu, hai người đều thấy được bóng mình trong mắt đối phương.

Thiên Diệu dờ mắt, cũng không thèm hỏi Nhạn Hồi có đi không mà nói với Xà Yêu: “Mở kết giới.”

Xà Yêu y lời lấy bí bảo trong túi Tê Vân chân nhân ra, đặt vào lòng bàn tay, một lát sau, không khí quanh cửa động chấn động, dần dần trên kết giới vỡ ra thành một khe hở nhỏ, gió trong động mang theo khí tức kì lạ thổi ra ngoài.

Thiên Diệu bước vào, ngay tức khắc, người bên ngoài liền không thấy hắn đâu nữa.

Nhạn Hồi cắn răng, căn cứ vào tâm tính của hắn mà cũng đi vào.

Xà Yêu kêu lên ngoài cửa động: “Kết giới này còn lợi hại hơn ta tưởng, ước chừng ta chỉ có thể chống cự được ba canh giờ, các người nhanh ra ngoài.”

Trong nháy mắt bước vào kết giới, bốn phía xung quanh liền trở nên tối đen, rõ ràng khoảng cách chỉ có một bước nhưng lại chẳng thể nào nhìn ra được bên ngoài.

Chuyện ba canh giờ quan trọng như vậy, sao không nói cho nàng biết trước khi nàng bước vào hả...

“Đi thôi.” Giọng nói của Thiên Diệu truyền tới từ phía trước, “Nghe tiếng bước chân của ta mà đi theo.”

Hắn không do dự chút nào đi về phía trước, như thể là chắc chắn Nhạn Hồi sẽ không bị tụt lại phía sau mà nhất định sẽ theo sát hắn vậy.

Trên thực tế cũng quả thực là như vậy. Dưới tình hình không có pháp lực, Nhạn Hồi chỉ nghe tiếng bước chân của hắn mà dò dẫm bước trong bóng tối đen kịt.

Bởi vì ngay từ lúc nhìn thấy thiếu niên này lần đầu, giữa bọn họ đã có một sự ăn ý quý dị.

Hoặc là... hiểu rõ.